

Νά τήν κάνεις κόρη σου...

π. Έφραίμ Παναούσης

Λοιπόν σκέφτομαι πώς είναι φορές πού δέν αξιοποιούμε τόν χρόνο πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός γιά μετάνοια καί ἐξομολόγηση ἀλλά γιά ἐπιπλέον δικαιολογίες γιά τόν ἑαυτό μας, γιά αὐτοδικαίωση καί εὐθύνες γιά τούς ἄλλους.

Παρόμοια ἱστορία εἶχα ἀκούσει γιά κάποια μητέρα πού μιλώντας στόν πνευματικό μέ τρόπο ἀπαξιωτικό γιά τή νύφη της ζητοῦσε τή συμπάθεια τοῦ ἱερέα καί ἕναν ἀκόμη σύμμαχο γιά τήν ἴδια.

“Ὅλη ἡ ἐξομολόγηση περιστρεφόταν γύρω ἀπό τήν «ἄλλη».

“Ὁ ἱερέας ἄκουγε μέ λεπτομέρειες τί ἔκανε καί τί δέν ἔκανε ἡ «ἄλλη».

Μάταια προσπαθοῦσε ὁ παππούλης νά ἐπαναφέρει τό μυστήριο στή σωστή του θέση. Ἡ πεθερά δέν ἄφηνε περιθώρια γιά τήν «ἄλλη».

- Ἀπό τότε πού πῆρε τό γιό μου ἀλλάξανε ὅλα. Τό παιδί μου ἦτανε καλό. Αὐτή τόν ἀλλάξε. Ἀπό τότε πού παντρεύτηκε, τό παιδί μου δέν μᾶς θέλει.

Κι ἄλλα πολλά ἔλεγε ἡ κυρία καί στόλιζε τήν «ἄλλη»

“Ὁ παππούλης ἄκουγε, ἄκουγε καί τελειωμός δέν ὑπῆρχε.

Ἄφοῦ ἡ ὥρα πέρασε καί δέν ὑπῆρχε καμμιά χαραμάδα γιά νά μπορεῖ κάτι νά ἀρθρώσει ὁ πνευματικός. Σέ κάποια στιγμή σέ ἀπόγνωση ἡ γυναίκα ρώτησε τόν παππούλη.

- Εἶμαι ἀπελπισμένη. Δέν μπορῶ νά τή δῶ μέ ἀγάπη. Δέν μπορῶ νά σκεφτῶ κάτι καλό γι' αὐτήν. Τί νά κάνω;

“Ὁ πνευματικός σήκωσε τό βλέμμα του καί κύταξε τόν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Σάν νά 'πε μιὰ προσευχή μέσα του καί ζήτησε ἀπό τό Θεό νά τοῦ δώσει μία ἀπάντηση.

Καί σάν νά τοῦ τό ὑπαγόρευσε ὁ ἄγγελός του γύρισε καί εἶπε στή γυναίκα.

- Νά τήν κάνεις κόρη σου...

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδική ἔκδοση Ι.Ν. Αγ.Ζώνης
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ἐκδότης: Ι.Ν.Αγ.Ζώνης • www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: Αρχιμ. Ἀνθιμος Ἡλιόπουλος
Αγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11352 • τηλ.: 210 8674250
29 Μαΐου 2016, Ἀριθ. Φυλ. 14
Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 14 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 29 ΜΑΪΟΥ 2016

Ὁ πρακτικός ἄνθρωπος

Ἁγίου Βαρσανουφίου

“Ὅταν κάποιος δέν συμπλέει μέ τόν σύγχρονο τρόπο ζωῆς, οἱ ὑπόλοιποι τόν χαρακτηρίζουν ἀπαρχαιωμένο· ἀπολίθωμα· ἀπροσγείωτο· ἀνεδαφικό· ἄνθρωπο, χωρίς πρακτική σκέψη. Καί ποιός ἄραγε εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ χωρίς πρακτική σκέψη; Ἐκεῖνος πού δέν κλέβει· πού δέν ἐκμεταλλεύεται πρόσωπα καί καταστάσεις.

Παράδειγμα, ἕνας μέγανος στρατηγός, ὁ Τσερνιάγεφ. Πολέμησε ἐναντίον τῶν Τούρκων καί προσέφερε πολλές ὑπηρεσίες στήν πατρίδα του. Ὅμως δέν ἦταν ἄνθρωπος «πρακτικός». Ἐνῶ εἶχε δυνατότητα νά κάμει μεγάλη περιουσία, δέν ἔκαμε! Γι' αὐτό, οἱ «πρακτικοί» ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντός του τόν κατέκριναν! Τόν ἔλεγαν βλάκα καί κουτό.

“Ὁ Θεός νά μὴν δώσει ποτέ, νά γίνετε καί σεῖς ἄνθρωποι «πρακτικοί»! Τὸ ἴδιο συνέβαινε καί μέ τούς πρώτους χριστιανούς. Ὅταν τοὺς ὀδηγοῦσαν μπροστὰ στόν εἰσαγγελέα καί τοὺς ἔλεγαν νά προσκυνήσουν τοὺς θεούς, ἀπαντοῦσαν: «Ψεύτικους θεούς ἐμεῖς δέν προσκυνοῦμε. Ἐμεῖς λατρεύουμε τὸν ἕνα ἀληθινὸ Θεό, πού δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καί τὴν γῆ· τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό». «Εἶστε ἀλαζόνες. Ταπεινωθεῖτε καί προσκυνήστε τοὺς θεούς», τοὺς ἔλεγαν. «Ποτέ», ἀπαντοῦσαν ἐκεῖνοι. Καί τοὺς κατεδίκαζαν σὲ τρομερὰ βασανιστήρια. Ὁ εἰσαγγελέας ζητοῦσε φεύτικη - ἀμαρτωλὴ ταπείνωση! Ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἴδιο μᾶς σερβίρεται καί σήμερα στήν ἰδιωτική μας ζωή!

«Ταπεινώσου! Ζῆσε ὅπως ὄλοι! Μὴν εἶσαι ὑπερήφανος! Μὴ θέλεις νά ξεχωρίζεις ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους!»

Μὴ τοὺς ἀκοῦτε! Ὑπάρχουν βέβαια καί ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μπερδεύονται σ' αὐτὰ τὰ γρανάξια τοῦ διαβόλου. Στὴν ἀρχὴ χωρίς καλὰ - καλὰ νά τὸ ἔχουν συνειδητοποιήσει. Καί σταδιακὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν Χριστό! Καί χάνουν τὴν ψυχὴ τους.

Ρωμηοσύνη

Γεροθέου Βλάχου, Μητροπολίτου Ναυπάκτου

Ἡ Ρωμηοσύνη δὲν εἶναι ἓνα διανοητικὸ ἰδεολόγημα, οὔτε ἀπλῶς μία ἀναφορὰ στὸ παρελθόν, ἀλλὰ τὸ αὐθεντικὸ καὶ ἀληθινὸ βίωμα, ποὺ τὸ βιώνουν καὶ σήμερα πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ συντονίζονται σὲ αὐτὴν τὴν συγκεκριμένη στάση ζωῆς.

Αὐτὸν τὸν τρόπο ζωῆς, ποὺ διαφέρει ριζικὰ ἀπὸ τὸν φράγκικο τρόπο ζωῆς τὸν ἔζησαν ὄχι μόνον στὰ Μοναστήρια καὶ στοὺς τόπους τῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ καὶ στὸν κοινωνικὸ χῶρο.....

.....Ἄν μελετήσῃ κανεὶς προσεκτικὰ τὸν βίο καὶ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Πόντου, τῆς Θράκης, τοῦ Λιβάνου τῆς Συρίας κλπ., θὰ διαπιστώσῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι βίωναν ἓναν πολιτισμὸ τοῦ ὁποίου βάση δὲν ἦταν ἡ λογικὴ καὶ τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ ἡ καρδιά καὶ τὸ καθῆκον. Ἦταν ἀναπτυγμένη ἡ φιλοθεΐα καὶ ἡ φιλανθρωπία. Τὸ φιλότιμο καὶ ἡ ἀρχοντιά, ἡ θυσία καὶ ἡ προσφορά, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλευθερία ἦταν τὰ βασικὰ στοιχεῖα ζωῆς.....

.....Πιστεύουμε ὅτι δὲν ἐξέλειπε αὐτὸς ὁ τρόπος ζωῆς ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Γένους μας, ἀφοῦ καὶ σήμερα τὸν ζοῦν πολλοὶ ἀνάμεσά μας. Παλαιότερα ἔγραφα γιὰ δύο τέτοιες μορφές.

Γιὰ τὸν ἓνα ἔγραφα: «Ζυμωμένος μὲ τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση, θρεμμένος μὲ τὰ ἥθη τῆς λαϊκῆς εὐσέβειας, μ' ἓναν πόνο μὰ καὶ συγχρόνως σὲ μία ἡρεμία, μᾶς θύμιζε τὴν «πονεμένη Ρωμηοσύνη». Ἐξω ἀπὸ λογισματικὰ καὶ διαλεκτικὰ συλλογισμὰς ζοῦσε αὐθεντικὰ τὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς του. Ζοῦσε ὑπαρξιακὰ τὸν «λαὸ τοῦ Θεοῦ». Εἶχε βιώματα αὐθεντικά, ἀτόφια, καθαρὰ. Ἀπὸ μέσα του ἔβγαине ἓνα ἄρωμα ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους. Γιατί ἤξερε τί εἶναι Ἐκκλησία καὶ ἤξερε νὰ σκορπάει συμπόνια σ' ὅλους. Εὕρισκε φῶς, ζωὴ καὶ τροφή στὸ δόσιμο, στὴν κένωση, στὸ κλάμα, στὴν ὑπέρβαση τοῦ ἐγώ. Ἔτσι, ὅταν τὸν πλησίαζες καταλάβαινες ὅτι μιλοῦσε τὴν μητρικὴ γλῶσσα, ποὺ εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας.

Ταπεινός, ἀπλός, ἡρεμὸς, πρᾶος, εἰλικρινής, ἀνεξίκακος, γεμάτος ἀγάπη καὶ συμπόνια, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν πολυτάραχη ζωὴ του. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ συνεχῶς τὸν διακατεῖχε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ κάνει κάτι ποὺ δὲν τὸ ἤθελε ὁ Θεός. Εἶχε καρδιά ἀρκετὰ εὐαίσθητη, ποὺ συνελάμβανε τίς πραγματικὲς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ».

Γιὰ τὴν δεύτερη ἔγραφα, μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἦταν μία ἀπλή γυναίκα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἡ λειτουργικότητά της

ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη. Λειτουργοῦσε στὴν κοινωνία σὰν τὰ ζωντανὰ καὶ ὑγιῆ πνευμόνια. Ἀνέπνεε ἡ ἴδια καὶ βοηθοῦσε καὶ ἄλλους νὰ ἀναπνεύουν. Ἦταν ἀπλή γυναίκα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἡ σοφία της ἦταν μεγάλη. Εἶχε σοφία πέρα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη γνώση. Ἡ σοφία της ἦταν καρπὸς τῆς ἀγνωστῆς γνώσης. Ὁ βίος της ἦταν ἀπαύγασμα τῆς πονεμένης Ρωμηοσύνης. Ἡ ζωὴ της ἦταν ἓνας πόνος καὶ μία χαρά, ἓνας σταυρὸς καὶ μία ἀνάσταση. Μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι ἦταν σάρκωση τοῦ μαρτυρικοῦ μας Γένους. Εἶχε μητρικὴ καρδιά. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε γιὰ ὅλους, ὄχι ἀπλῶς γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν βιολογικὴ ζωὴ, ἀλλὰ γιὰ νὰ στηρίξει τὸν κόσμο. Μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι ἦταν μία μάνα τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀγαποῦσε καὶ τὴν Παναγία, γιατί τὴν καταλάβαινε.

Ἦρες ὀλόκληρες προσευχόταν γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν ξεχώριζε ἐχθροὺς καὶ φίλους, συγγενεῖς καὶ ἀγνώστους. Γι' αὐτὴν ὅλοι ἦταν γνωστοί. Προσευχόταν γιὰ τὸν Πατριάρχη, γιὰ τοὺς ἐπισκόπους, τοὺς ἱερεῖς, τοὺς μοναχοὺς, τοὺς ἱεραποστόλους καὶ ὅλο τὸν κόσμο. Προσευχόταν περισσότερο γιὰ τοὺς νεκρούς. Ἔτσι ἔνοιωθε πραγματικὰ τὴν ἐνότητα τοῦ κόσμου, χωρὶς ρομαντισμοὺς καὶ φευδαισθήσεις. Ἡ προσευχή της, ξεχείλιζε μὲ κλάματα, μὲ δάκρυα. Εἶχε καρδιά εὐαίσθητη. Διάβαζε καὶ κουβεντιάζε μὲ τὴν καρδιά. Εἶχε μία πολὺ μεγάλη εὐαίσθησία. Καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπλῶς μιὰ γυναικεῖα εὐαίσθησία, ἀλλὰ συν-

δουασμένο μὲ ἀνδρεία καὶ γενναιότητα ἀποτελοῦσε μιὰ ἀρμονία καὶ ἰσορροπία. Πίστευε στὴν μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ μπορούσε εὐκόλα νὰ παρηγορήσῃ τὸν κάθε πονεμένο. Αὐτὴ ποὺ πέρασε τόσους πόνους, γνώριζε τρόπους παρηγοριᾶς. Καὶ ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν Παναγία ἦταν καρπὸς αὐτῆς τῆς εὐαίσθητης καὶ στοργικῆς καρδιάς.

Δὲν ἤξερε τί θὰ πεῖ «δικαίωμα». Γνώριζε καλὰ τὸ καθῆκον, τὸ καθῆκον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀρχοντιᾶς. Ἡ ζωὴ της ἦταν δόσιμο ὀλοκληρωτικό. Προσφορά. Ἀγαποῦσε καὶ κουραζόταν. Ἦξερε νὰ ἀγαπᾷ καὶ ἤξερε νὰ τὸ ἐκφράζει. Καὶ οἱ μικρές της ἀδυναμίες ντυνόταν μὲ ὠραία φορεσιά. Γι' αὐτὸ φαινόταν καὶ αὐτὲς ὠραῖες. Πῶς νὰ ξεχάσεις τὴν θυσία καὶ τὴν προσφορά; Πῶς νὰ λησμονήσεις τὴν ἀπλόχερη ἀρχοντιά;

Ζοῦσε μέσα στὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ, στὸ φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδας, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς καρτερίας, τοῦ πόνου καὶ τῆς χαρᾶς. Ἀκατάπαυστη προσευχὴ της ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Μέσα της κυκλοφοροῦσαν ὅλοι οἱ χυμοὶ τῆς Παράδοσης, τῆς Ὀρθόδοξης Παράδοσης. Ἔπινε γάλα ὄχι ἀπὸ κουτιά, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ζωντανὸ μαστὸ τῆς Ἐκκλησίας».

Αὐτὰ δείχνουν τὴν ἀρχοντιᾶ τῆς Ρωμηοσύνης, ποὺ διασώζεται μέχρι σήμερα.